

ת"פ 69610/01 - מדינת ישראל נגד מהנד מסארה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 69610-01-02 מדינת ישראל נ' מסארה
בפני כבוד השופט איליה אורן
המשימה
מדינת ישראל
ע"י לשכת התביעה שלוחת כפר סבא
נגד
מהנד מסארה ע"י עו"ד אורי בר עוז ועו"ד נדייר ברנסי
הנאשם
החלטה

1. בפתח דיון הוכחות שהתקיים לפני ביום 24.2.21 נדונה עתירה שהגיש הנאשם לגלוי ראייה חסופה, לפי סעיף 45(א) לפקודת הראות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראות"), בה הבקשה חשיפת זהותו של מוסר ידיעה מודיעינית (מספר 348-2070-19) (להלן: "הידיעה") ומועד מסירתה המדויק.

הידיעה עמדה בבסיס צו שניית בבית משפט השלום בפתח-תקווה לחיפוש בבית בו מתגורר הנאשם יחד עם משפחתו המורחבת, בעוד מושאי הצו היו אביו ואחיו.

2. לאחר ששמעו טענות הצדדים, ונערך דיון במעמד המשימה וקצין המודיעין של תחנת ט"ביה במהלך הוצגה החומרה החסוטים הרלוונטיים, הורתתי על דחית העתירה ושמיעת פרשת התביעה החלה באותו מועד.

עתה אפרט להלן את נימוקי לדחית העתירה.

כתב האישום וטענות הצדדים

3. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 23.1.20 החזיק הנאשם במחסן בחצר ביתו שבעיר ט"ביה רובה ציד ו- 7 כדורי תחמושת תואמים (להלן: "הנשק"). במשעים המזוהים לו הוגש הנאשם בעבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ג - 1977.

4. באי כוח הנאשם, עו"ד אורי בר עוז ועו"ד נדייר ברנסי, שטחו את טענות ההגנה לכפיית הנאשם במילויים לו. נטען כי הגם שהנ帀ה הודה בחקירתו באזהרה כי הנשק שייר לו, ואף שזה נתפס במחסן שבচচר ביתו- הודאת הנאשם היא הودאת שוא, כפי שטען כבר בדיון הראשון בבקשת להארכת מעצרו.

5. עוד טענו ב"כ הנאשם, זהה העיקרי לעניינו, כי הידיעה, כעולה מהפרפרזה שנמסרה להגנה, הצביעה על עמוד 1

החזקת נשק על-ידי אביו ואחיו של הנאשם - ובכך יש בה לתמוך בהגנתו. מכאן נטען כי חשיפת זהות המקור חיונית להגנת הנאשם, משום שיכל שבאפשרותו של המקור לשפוך אוור על מוחזק הנשך, וכךkol שהמקור הוא הבעלים של הנשך. לדוגמה בטענותם הגיעו ב"כ הנאשם החלטה שנייתה לאחרונה בת"פ (שלום רملיה) 20-17.11.20 (5196 מדינת ישראל נ' ברזייל ואח').

6. ב"כ המאשימה, עזה"ד קובי לנ', עזה"ד חן שפירא וזה"ד דניאל דהן, טענו כי החומר החסוי אשר גילו הتبקש חוסה תחת תעודה חסין מלחמת העניין הציבורי החשוב בהגנה על שלוםם של בני אדם, ועל-מנת שלא פגע בשיתוף הפעולה של הציבור עם משטרת ישראל. לגופו של עניין נטען כי אין בחומר החסוי כדי לסיע להגנת הנאשם ולכך יש לדוחות את העירה.

דין והכרעה

7. פסיקת בית המשפט העליון דינה בסוגיות גילוין של ראיות חסויות מטעמים של אינטראס ציבורי, שהמקור הנורומטי לחסינום קבוע בסעיף 45(א) לפקודת הראות, בנוסחו תיקון 17 לפקודה שהתקבל במקביל לתיקון 75 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד" פ"), כלהלן:

"**45 (א) אין אדם חייב למוטור, ובית המשפט לא יקבל,** ראייה אם שר הביע דעתו, בטעודה חתומה بيדו, כי מסירתה עלולה לפגוע בעניין ציבורי חשוב, אלא אם נמצא בית המשפט הדן בדבר, על-פי עתירה בעל דין המבקש גילוי הראייה, כי הצורך לגילותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגילותה, ובählיך פלילי - כי הראייה עשויה להוועיל להגנת הנאשם ומידת התועלת שבה להגנה עולה על העניין שיש לא לגילותה, או שהיא חיונית להגנת הנאשם.

(ב) אין בבירור עתירה כאמור בסעיף קטן (א) כדי לעכב את הדיון בהליך העיקרי למעט במקרים שבהם הכרעה בעירה נחוצה להמשך הדיון. [...]"

8. כעולה מן נוסח הסעיף, תנאי ראשון בבחינת שאלת גילוי הראייה הוא כי בית המשפט השתכנע כי החסין "שירות עניין ציבורי חשוב", אחרת ממילא אין בסיס לחסוט את הראייה המבוקשת.

וכך נקבע, למשל, בע"פ 889/96 **מאזירב נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1), 433:**

"**בשלב ראשון בוחן בית המשפט אם מדובר הוא, אמןם בעניין ציבורי חשוב,** אם לאו. אם מגיע הוא לכלל מסקנה כי אין לדעתו 'עניין ציבורי חשוב', כי אז יורה על הסרת החסין, חד וחblk. ואילו אם מגיע הוא לכלל מסקנה כי יש, לדעתו, 'עניין ציבורי חשוב', כי - אז עובר הוא לשלב הבא, והוא, לבחינת השאלה האם תיגע זכותו של הנאשם למשפט הוגן?"

עם זאת יובהר, כי מטרתו המרכזית של תיקון 17 לפקודת הראות בשילוב עם תיקון 75 לחסד"פ היא מניעת פגיעה

במערך המודיעין, וזאת על-ידי צמצום החומר המודיעיני שנמסר להגנה, כל עוד שהדבר לא פוגע בהגנת הנאשם שהוא אינטראס הבכורה בהליך הפלילי (ע"פ 2403/2012 **מדינת ישראל נ' פלוני ואח'** (9.11.20)).

9. ולענינו, אין צורך להזכיר מילוי על אודות הסיכון המשקי לביטחונם ושלומם של מי שמשמשים מקורות מודיעין. חשיפת זהותם עלולה להביא לסכנה מוחשית ולפגיעה בהם, פשטוו כמשמעותו. אך מתווסף שהסיכון המובנה בחשיפת מקורות אשר עלול לשבש את פעילות המשטרה. אשר על כן, העניין הציבורי בחיסיון זהות המקור שמסר את המידע הוא משמעותי.

וכך נקבע בע"פ 462/07 **מדינת ישראל נ' חמאד ואח'** (20.2.07):

"אין כלל ספק כי חשיפת זהותו של מודיעין עלולה לגרום לפגיעה - ולעתים קשה - בעבודת המשטרה, שהרי חשיפה זו הכרוכה פערם רבות בסכנה מוחשית לחיו של המודיעין, ומותר להניח כי מעתים יהיו מוכנים לחשוף את עצמו בפני סכנה זו."

10. לצד זאת, עקרון-העל בבחינת ראיות חסויות קובלע כי הCPF תיטה להעדרת עניינו של הנאשם על-פני החיסיון והאינטרס הציבורי, מקום שהראייה החסوية עלולה להביא להרשעת חף מפשע או להקים ספק סביר באשמהו (ע"פ 459/95 **אבו רמאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3), 775 (1996)).

11. בבחינת הראייה החסوية יש לשאול האם היא "**חיונית להגנת הנאשם**" - קרי, כי היא בעלת "פוטנציאלי ראוי" מזקה", בקנה מידה אובייקטיבי, כי אז יש לחשוף אותה. ואם אין מדובר בראיה חיונית אך בכוחה "**לטייע להגנת הנאשם**" - כי אז בית המשפט נדרש לעורר איזון בין מידת התועלת להגנת הנאשם לבין עצמת האינטרס הציבורי המוגן (בש"פ 838/84 **לבני נ' מדינת ישראל**, פ"ד י' לח(3) 729; דנ"פ 01/2014 **מדינת ישראל נ' דרויש חמאן**, (23.04.01); בש"פ 19/1921 **חלף נ' מדינת ישראל** (4.7.19)).

מן הכלל אל הפרט

12. שאלתי את טענות הצדדים תוך דגש לטענת הנאשם לפיה הוא מסר הودאת שווה בעת חקירותו במשטרת "לקח על עצמו את התק", וכן בוחנתי את החומר החסוי מנוקודת מבטה של ההגנה. לא מצאתי כי יש בחשיפת זהות מוסר המידע או במסירת מועדה המדויק של הראיה חיונית להגנה, אף לא צו שתצמץ ממנה תועלת שלנית.

13. ראשית, יש לומר כי הפרפרזה שנמסרה להגנה רחבה בתוכנה ובחשיפת מועד קבלתה, כמפורט להלן:

"מועד מסירת המידע: 12/2019"

**תוכן המידע: מחמוד וסעید מסוארה תושבי טيبة מחזיקים ברשותם אמל"ח מסוג 16-M
ואקדת. את הנשקים הם מחבאים בבתים שלהם ובחצר הבית."**

14. אומנם הצד עם בא כוחו של הנאשם כי תוכן הפרפרזה יכול שיסיע לנאם בהגנתו - אך זה הרי נמסר לידי, עמוד 3

יעשו בו הסניגורים כחוכמתם. ואולם, אין בתוכן הידיעה כדי ללמד מניה וביה על חיוניות זהות המקור להגנה, ועוד פחות מכך בנוגע למועודה המדויק של מסירת הידיעה.

15. בהיבט של זהות המקור, נחה דעתך מהתשובות שניתנו על-ידי קצין המודיעין ומחשיפת החומר הסודי בפניו במעטם צד אחד (אשר סומן על-ידי במ/1 עד במ/3, והוחזר ל�מ"ז), כי אין עסקין בראייה חיונית להגנת הנאשם. לא מצאתи בזהות המקור אף לא תועלת שולית לניהול הגנתו של הנאשם, ובוודאי שכך אין לגבור על האינטרס הציבורי המובהק בחישון מקורות. מطبع הדברים לא אוכל להרחיב בהנמקות זו מעבר לאמור.

16. לעומת זאת, החיפוש בבית הנאשם בוצע ביום 20.12.23, שבועות מספר לאחר קבלת הידיעה ולאחר הוצאה צו החיפוש מיום 19.12.31. מעיוון בפרפרזה לעיל עולה כי קיימת שונות בין תוכנה לנשך שנתפס. בעוד שהמקור מסר ידיעה על שני כלי נשך ספציפיים - אקדח ורובה 16-M, בפועל נתפס רובה ציד, קלומר, מלכתחילה התיחסה הידיעה לכלי נשך שונים בתכליות מרובה הצד שנתפס (וובואר כי מעיוון בטעות רובה הצד שנתפס, ניתן להתרשם כי זה אינו דומה לרובה 16-M, ולכן לא אוכל לקבל טענת ההגנה כי יכול שהמקור טעה בזיהוי כלי הנשך, מה גם שהמקור התיחס בידעה שמסר גם לאקדח).

17. העובדה כי המקור לא מסר ידיעה על רובה ציד, אלא סיפר שבועות קודם לחיפוש על שני כלי נשך אחרים, מדברת בעד עצמה - אף מבלי להתייחס לחומר החסוי. קרי, כי חשיפת זהותו של מוסר הידיעה לא תוכל להוביל לראייה בעלת "פוטנציאל מזקה", היota שהרובה שנתפס הוא לא הנשך אליו הוא התיחס בידיעתו. על כן במדרג הרាជון של בוחנת החומר החסוי - אין עסקין "בחומר חיוני" להגנת הנאשם.

בתוך כך גם במדרג השני שנקבע בפסיכה, "התעלת" שעשויה לצמוח להגנה ממיסיר זהות מוסר המידע שולית ביותר, אם בכלל. מטעם זה לא מצאתי צורך לבחון את מזון האינטרסים של הנאשם בחשיפת זהות המקור, אל מול העניין לציבור שבהתורת החישון על כנו.

סוף דבר, מכל הטעמים הללו מצأتي לדחות את העתירה.

ניתנה היום, י"ז אדר תשפ"א, 01 ממרץ 2021, בהעדר הצדדים.

המציאות תשלח את ההחלטה לצדים.